

Hồi 9

Thẹn Gặp Cố Nhân

Thái Phúc Tự Sát

Vân Nhạc thấy vậy thán phục vô cùng. Bách Thành chỉ tay vào bản đồ nói:
- Ngôi chùa Bồ Đạt Lập rất rộng lớn, những điện trường lâu các bên trong có hàng trăm căn đều kiến trúc theo hình núi. Theo ý của tiểu đệ, bảy người chúng ta tới đó không nên chia rẽ ra, cùng nhau đi thẳng vào tòa Bát Long Phật Điện ở giữa. Điện đó là nơi nghỉ ngơi của năm vị Đại Hoàng Y Lạt Ma. Tới lúc ấy phiên Kim lão sư và thiếu hiệp ra tay kiếm chế thủ tọa đại sư Hồ Khắc Đồ. Còn đệ thì tới Tàng Kinh Lầu cạnh Phật điện cứu Thái Sơn chủ.

Mọi người đều khen kế đó rất diệu. Tại sao Dã Nhân Sơn chủ Thái Phúc lại bị bọn Lạt ma bắt giam trong chùa Bồ Đạt Lập? Vân Nhạc không thấy Bách Thành nhắc nhở tới nên cũng không hỏi làm gì.

Lúc ấy bốn bề đã tối đen như mực, cuồng phong thổi lộng cả tai mọi người. Quan Đức Lân ngồi cạnh Đức Thành cứ nhặt những cành cây khô vút vào đồng lửa liên tiếp.

Nhất Bằng bỗng nghe phía sau lưng có tiếng động, liền quay mình nhảy theo về phía đó, đồng thời hai tay rút hai thanh kiếm mỏng như giấy ở trên vai. Một luồng ánh sáng xanh đỏ lóe lên và như điện chớp, vòng quanh hai cây thông lớn. Mọi người đã nghe tiếng kêu ùm ùm rất to. Tiếp theo đó là cành lá rớt như mưa. Bọn Bách Thành năm người thấy vậy biết Kim Nhất Bằng đã phát giác tung tích kẻ địch nên ai nấy đều chạy về phía đó xem sao.

Chỉ còn một mình Vân Nhạc vẫn ngồi yên như cũ, mồm tím tím cười, ung dung ném những cành cây thông khô vào lửa chứ không có vẻ gì kinh hãi cả.

Bọn Trần Bách Thành chạy tới cạnh Thần Kiếm võ sĩ thì thấy Kim đạo sĩ cứ ngăn người nhìn xuống dưới chân. Lúc này mọi người mới rõ hai đạo ánh sáng đỏ vừa rồi là hai thanh kiếm của Nhất Bằng vừa múa lên chém hai cây thông nọ, dưới chân Nhất Bằng có hai cái xác con tuyết hồ thiên linh cái bị chém mất một mảng, máu tươi làm đỏ cả một khoảng tuyết, trông rất thê thảm. Quan Đức Lân lần giở ngón tay cái lên khen ngợi:

- Thảo nào Kim võ sư vẫn lừng danh khắp võ lâm! Ban đêm trời tối mà Kim lão sư vẫn thấy rõ như ban ngày, song kiếm của lão sư lại không sai một nhất. Anh em tiểu đệ nhận thấy còn kém lão sư rất xa.

Nhất Bằng bẽn lễn vừa cười vừa đáp:

- Quan huynh quá khen đó. Sự thực thì tai của tiểu đệ chẳng thính chút nào, hai con tuyệt hồ ly này chạy trên cây mà tiểu đệ tưởng kẻ gian, thật hổ thẹn quá.

Nói xong Kim đạo sĩ thu kiếm vào bao, rồi cùng mọi người trở về bên đồng lửa. Ai nấy đều thấy Vân Nhạc đang cúi đầu ngồi, tay cầm cành thông vẽ lung tung trên mặt tuyết, không ai biết chàng đang nghĩ ngợi gì. Thấy chàng ung dung như vậy Nhất Bằng lại càng phục thêm nữa, liền vừa cười vừa nói:

- Tại hạ tưởng gà hóa cuốc thật hổ thẹn vô cùng. Như vậy đủ thấy tiểu đệ còn kém thiếu hiệp rất xa.

Vân Nhạc liền đáp:

- Tai của Kim lão sư rất thính, không may bị thể gió lốc làm sai sự nhận xét mà thôi. Mấy tên giặc lạt ma đã bị giết hết rồi xin quý vị cứ yên tâm, khỏi lo ngại gì nữa.

Mọi người kinh ngạc vô cùng, Nhất Bằng có vẻ không tin, vội nhặt một cành thông đang cháy, tung mình nhảy ra ngoài đi kiếm chung quanh.

Bọn Bách Thành cũng đi theo sau. Mọi người thấy trên mặt tuyết trong rừng thông, cách đồng lửa chừng năm sáu trượng có mười mấy cái xác lạt ma nằm ngổn ngang, mà xác tên nào cũng không có một vết thương hay một giọt máu nào cả.

Rõ ràng chúng đã bị phương pháp thượng thừa điểm trúng yếu huyệt mà chết.

Nhất Bằng tự hổ thẹn thâm và nghĩ: "Vói tài ba của ta, tranh một địa vị trong võ lâm không phải là khó. Ta cứ tưởng võ nghệ của ta ít người sánh kịp nhưng so với người này thì còn kém quá xa".

Kim đạo sĩ càng nghĩ càng thán phục Vân Nhạc vô cùng.

Canh hai mới điểm, bảy cái bóng đen chạy thẳng về phía tây bắc dưới ánh sáng trăng lơ mờ, như ẩn như hiện trên mặt tuyết bao la.

Chùa Bồ Đạt Lập nằm ở ngoại ô phía tây bắc phủ Thừa Đức là một ngôi chùa Tây Tạng lớn, không những đồng danh mà kiến trúc cũng huy hoàng như ngôi chùa lớn nhất bên Tây Tạng (Lập Sát Bồ Đạt Lập).

Tỉnh Nhiệt Hà ở sát biên giới Mông Cổ có rất nhiều chùa lạ ma, nhưng chùa Bồ Đạt Lạp lớn hơn hết, xây cất trên một tảng núi, xung quanh đều có tường bao bọc, bên trong điện đài lầu các nguy nga, lại thêm những cây tùng cây bách cao chót vót, trông thật tráng lệ và tao nhã vô cùng.

Bọn Trần Bách Thành đi tới cạnh chùa. Vân Nhạc sực nghĩ ra một kế bèn kể tai Bách Thành nói nhỏ:

- Mục đích của chúng ta đến chùa Bồ Đạt Lạp là để cứu người, tốt hơn hết chúng ta nên tránh sự xô xát với bọn đạt ma trong chùa. Chi bằng để một mình tại hạ vào trong Tàng Kinh lầu trước thử xem có cứu được Thái Sơn chủ hay không? Nếu một canh sau vẫn chưa thấy tại hạ ra, lúc ấy sẽ phiền tới quý vị vào cứu giúp.

Mọi người đều tin cậy Vân Nhạc có khả năng nên ai nấy chỉ bàn tán qua loa rồi đồng ý ngay.

Nhất Bằng lên tiếng nói:

- Nếu thiếu hiệp không cho lời đề nghị của bản đạo là thừa thì chỉ mong thiếu hiệp mang theo một thanh kiếm của bản đạo để phòng thân.

Vân Nhạc vừa cười vừa đáp:

- Trong lung của tại hạ đã có thanh nhuyễn kiếm rồi, xin cảm ơn Kim lão gia đã có lòng tốt.

Nói xong chàng khẽ nhún nhảy một cái, đã vượt tường vào trong chùa.

Gió càng thổi càng mạnh, tiết trời càng giá lạnh thêm. Mọi người chỉ nghe tiếng cành lá rung động ào ào và những mảnh tuyết rơi nhẹ nhàng thôi.

Xung quanh tối đen như mực, mắt của Vân Nhạc sáng như vậy mà cũng chỉ thấy những cảnh vật cách xa mười trượng thôi. Chàng ẩn thân sau một cây thông cổ thụ, đầu óc gọi nhớ lại bản đồ Bách Thành đã vẽ và nghĩ thầm: "Nếu hoàn cảnh bắt buộc phải ra tay thì ta phải nghe lời răn bảo của ân sư là đừng giết một người nào. Như vậy, việc hẹn ước với Vân Bôn Đà La ta cũng chẳng cần nghĩ tới, hà tất giết thêm một người làm gì".

Đoạn chàng liền giở khinh công đi thẳng về phía trước. Mới đi được mười mấy trượng đã thấy hai bóng đen nhảy tới, tiếng gió vù vù. Vân Nhạc hai mắt rất sắc, nhận ngay ra đó là hai con chó Tây Tạng, chàng liền giở Huyền Thiên Nhất Tinh Bộ Pháp, tránh khỏi thế công của hai con thú nọ, rồi lại nhanh như chớp bổ luôn hai chưởng. Chỉ nghe hai tiếng kêu bộp bộp, hai con chó đã ngã lăn ra đất kêu gừ gừ vài tiếng rồi chết ngum.

Đoạn chàng nhảy thẳng lên trên ngọn cây, hai chân vừa đụng cành là mượn đà nhảy lên trên cao nữa, lộn một vòng nhẹ nhàng hạ mình xuống trên đỉnh điện. Bên tai chàng còn nghe tiếng quát tháo ở gốc cây vọng lên, đó là các vị lạt ma trong chùa đã phát giác xác hai con chó. Tiếp theo đó tiếng chuông đã vang rền khắp cả không gian.

Vân Nhạc dùng hết mục lực nhìn khắp mọi nơi, thấy trên đỉnh điện cái nào cũng có hai ba cái bóng lạt ma ẩn ẩn hiện hiện. Chàng lại phát giác có đứng gần đó bốn năm trượng. Tên lạt ma này hình như đã phát giác Vân Nhạc nên y đã lẳng lặng nhảy xổ tới tấn công.

Thân pháp của tên lạt ma đó nhanh nhẹn vô cùng, chỉ trong thoáng cái đã nhảy tới trước mặt Vân Nhạc rồi. Y không ngờ Vân Nhạc không lui lại phía sau tránh né mà trái lại còn giơ tay ra tấn công tới tấp.

Y kinh hãi vô cùng nghĩ thầm: "Sao thiên hạ lại có người có lối đánh kỳ dị thế này? Nếu công lực của người này không siêu quần thì y đâu dám dẫn thân đến nơi này chịu chết?"

Chỉ vì y nghĩ ngợi như vậy mà đứng ngẩn người ra giây lát. Lúc ấy, khi nào Vân Nhạc chịu tha thứ cho tên lạt ma đó, bèn giơ hai ngón tay ra, nhanh như chớp điểm vào yếu huyệt của địch. Tên địch nọ không kêu được một tiếng đã chết giắc.

Vân Nhạc nhận định phương hướng xong, liền nhảy về Bát Long Phật Điện. Nhờ có thân pháp kỳ ảo nhanh nhẹn, chàng cố hết sức tránh không cho địch phát giác thấy mình.

Một lát sau Vân Nhạc đã chạy tới góc hiên điện Bát Long Phật. Gió lạnh thổi phủ mặt đau như dao cắt, trong điện tối đen như mực. Chàng đang định vào trong quan sát xem sao, bỗng nghe trong điện có tiếng người thì thầm, chàng vội lùi bước né sang một bên. Tiếng nói càng lúc càng gần, chàng nghe một người nói:

- Không hiểu tại sao hôm nay Kim Long Hộ Pháp Đại sư khác hẳn mọi khi. Bình thời đại sư hay cười hay nói mà hôm nay thì tỏ vẻ sốt ruột và cũng không thèm nghe cả lời nói của Kinh Viện Phó Tọa Vân Bôn Đà La. Phó Tọa mới nói được có hai ba câu, đại sư đã xua tay đuổi đi và chỉ dặn chúng tôi theo đúng giờ giắc mang thức ăn vào cho cô nương.

Vân Nhạc định thần nhìn kỹ, thấy bên trong điện còn tối hơn bên ngoài. Chàng lơ mơ thấy cạnh một loạt bồ đoàn ở trong điện có hai lạt ma nhỏ đứng trò chuyện với nhau.

Chàng lại nghe tên thứ hai nói:

- Bình thời Kim Long Hộ Pháp đại sư rất thương sư huynh thì thế nào sư huynh hỏi cũng biết được phần nào, tại sao hôm nay đại sư có vẻ không yên như thế?

- Tôi chỉ nghe nói từ trong kinh có phái ra một bọn lạt ma của Ung Hòa Cung. Nghe nói việc này quan trọng lắm, nhưng việc đó là việc gì? Có lẽ chỉ có năm vị Đại pháp sư chủ tọa biết thôi, ngoài ra tôi chắc trong chùa này không còn ai biết tới nữa.

- Hiện giờ đại sư ở đâu?

- Hiện giờ đại sư đã đi Nghinh Phật Bình để đón tiếp các vị lạt ma Ung Hòa Cung giá lâm.

Chàng lại nghe một tiếng cười rất nhỏ rồi tên lạt ma đó nói tiếp:

- Bình sanh đại sư không thích nữ sắc, tại sao khi thấy cô nương này đến giờ lại cứ như người mất hồn mất vía vậy? Có lẽ đó cũng là do duyên số mà nên. Nhưng võ công của cô nương giỏi lắm, trong người lại có một thanh bảo kiếm phòng thân, đại sư không làm gì được nàng, hằng ngày cứ đứng ở ngoài thạch thất nhìn qua cái cửa nhỏ, xem trộm một hồi. Cũng có lúc đại sư nói với nàng ta vài câu, nhưng sau cũng chỉ thấy đại sư lắc đầu thở dài, rồi khỏi thạch thất liền.

- Quả thật cô nương ấy đẹp quá. Không riêng gì đại sư, cả tôi đây trông thấy cũng say mê rồi.

Tiếp đó hai tên tiểu lạt ma khoái chí cười một hồi.

Lời nói của hai tên tiểu lạt ma đó khiến Vân Nhạc thắc mắc vô cùng, không đoán ra được chúng nói những gì? Tại sao trong cung lại phái bọn lạt ma của Ung Hòa Cung tới đây và để làm gì? Cô nương họ là ai? Nhưng những việc đó không phải là việc cần thiết. Mục đích chính của chàng là phải cứu Thái Phúc ra khỏi nơi đây, nên chàng định vào bên trong chế ngự hai tên tiểu lạt ma, bắt chúng phải khai ra nơi giam giữ Thái Phúc.

Chàng đang suy tính bỗng nghe một tên tiểu lạt ma lên tiếng nói:

- Đã muộn lắm rồi, chúng ta đem thức ăn đến cho họ đi. Nhất là lão già họ Thái nóng nảy, hơi tí là y phát khùng phát cáu rồi nhưng thật đáng ghét quá! Nếu không vì thích xem mặt cô nương bị giam ở cạnh phòng y thì tôi để cho y đói cả hai ngày cũng không thèm đem thức ăn tới.

Nói xong hai cái bóng đen nhỏ từ từ xê dịch vào phía trong điện. Vân Nhạc vội rón theo. Hai tên tiểu lạt ma vừa đi vừa cười đùa, không biết đằng sau có người theo dõi.

Từ sau điện đi qua hành lang bên phải, lên trên thêm đá rồi lại lên trên núi, đi quanh co. Tiếng gió thổi ào ào che lấp những tiếng tay áo và vạt áo của chàng, vả lại thân hình chàng nhẹ như lá liễu, cứ lẳng lặng đi theo hai tên tiểu lạt ma.

Chàng bỗng phát giác tiếng chuông đã im hẳn và trên nóc điện cũng không thấy bọn lạt ma canh gác.

Chàng đoán chắc trong chùa có biến cố gì. Hay là những lạt ma đó đã đi đón bọn lạt ma của Ung Hòa Cung?

Hai tên tiểu lạt ma đi tới gần một căn nhà, bên trong không có đèn đóm gì cả. Nhưng chàng chỉ thoáng thoáng ngửi mùi thịt rọu, đoán chắc chúng vào trong lấy rọu thịt nên không theo vào, chỉ núp ở bên ngoài.

Quả nhiên lát sau hai tên tiểu lạt ma bung khay thức ăn ra.

Vân Nhạc theo chúng đi vòng quanh một hồi tới thạch thất lớn.

Hai tên tiểu lạt ma rất sợ, vào trong thạch thất mà không khóa trái cửa lại, nên Vân Nhạc theo vào một cách dễ dàng. Trong nhà, có một con đường hẻm nhỏ, bên trên có treo một cái đèn dầu, ánh sáng lơ mờ. Hai tên tiểu lạt ma đứng trước vách đá có một cái lỗ hổng, kiễng chân lên ló đầu vào kêu gọi:

- Cô nương, chúng tôi đem rọu thịt tới đây.

Nhưng bên trong không trả lời... Vân Nhạc vào thạch thất, kinh ngạc vô cùng. Thì ra hai vách đường hẻm đó cứ cách ba trượng là lại có một lỗ hổng, ngang rộng chừng một thước Tàu. Chàng biết ngay bên trong có người bị giam giữ, nhưng không có cửa ngõ ra vào. Chẳng lẽ những người bị giam này lại vào do một đường lối nào khác chăng?

Hai tên tiểu lạt ma gọi hai lần mà không nghe bên trong trả lời, liền quay lại đã thấy Vân Nhạc đứng ngoài xa chừng hai trượng, liền trợn mắt lên nhìn tỏ vẻ kinh hãi, chúng định lên tiếng kêu la thì Vân Nhạc đã nhanh như gió lướt tới điểm luôn vào hai yếu huyệt ở yết hầu của chúng và khẽ hỏi:

- Thái Sơn chủ hiện giờ ở đâu, nói mau.

Hai tiểu lạt ma biến sắc, mồm bị điểm huyệt không lên tiếng được, chỉ dùng tay trở vào một cái lỗ hổng gần đó.

Vân Nhạc lại hỏi tiếp:

- Phải dùng lối nào mới được?

Hai tên tiểu lạt ma lắc đầu tỏ vẻ không biết gì cả.

Vân Nhạc dậm chân, nóng lòng sốt ruột vô cùng, không kịp suy nghĩ, điểm huyệt luôn hai tên tiểu lạt ma một cái, chúng từ từ ngã xuống chết ngay.

Chàng suy tính từ lúc vào chùa đến giờ đã gần tiếng đồng hồ, chỉ sợ bọn Nhất Bằng không thấy chàng ra bèn xông cả vào trong rúi gặp nguy hiểm.

Chàng liền ló đầu lên nhìn vào chỗ lỗ hổng, thấy bên trong có một thiếu nữ đang quay lưng ra phía chàng, hai tay ôm mặt, hình như đang cầu khẩn. Đầu nàng bù tóc rối trông đáng thương vô cùng. Chàng thấy bóng nàng nọ rất quen.

Rồi thấy nàng từ từ buông tay xuống thở dài một tiếng và lẩm bẩm nói:

- Vô tận sầu, tựa như Nhất giang xuân thủy hướng đông lưu...

Tiếng nói của nàng lọt vào tai Vân Nhạc, chàng mừng rỡ vô cùng liền khẽ gọi:

- Yến Văn...

Thiếu nữ vội quay đầu lại nhìn, nhưng nàng không thấy rõ mặt Vân Nhạc vì tối quá. Chàng đã nhận rõ là Cố Yến Văn nhưng lúc này mặt nàng hết sức tiêu tụy, trông tội nghiệp vô cùng. Thấy nàng không trả lời, chàng lại gọi:

- Yến Văn... anh là... Vân Nhạc đây.

Yến Văn mừng rỡ vô cùng, nhảy xổ lại với giọng u oán nói:

- Vân đại ca mau cứu em ra. Em ở trong này một ngày không khác gì một thế kỷ. Em phát điên phát cuồng lên rồi.

Nàng vừa nói vừa thò cánh tay nhỏ ra nắm chặt lấy Vân Nhạc, nước mắt tuôn ra như mưa...

Vân Nhạc định hỏi tại sao nàng bị giam giữ trong chùa này, thì đột nhiên nghe tiếng cười nhạt ở bên tai, vội quay lại đã thấy một Đại lạt ma tuổi trạc tứ tuần, mặc áo vàng, đứng cách đó hơn trượng, thân hình vạm vỡ, râu ba chòm, mũi dọc dừa, trông oai nghiêm, hai mắt tia ra những tia sáng trông rất khủng khiếp.

Vân Nhạc kinh hãi nhìn lạt ma áo vàng đó, áo cà sa lớn của y bị gió thổi kêu soèn soẹt mà mỗi lần tà áo rung động là dưới mặt đất đều thấy có máu nhỏ như giọt mưa. Chàng không tin đó là máu nhưng ngửi mùi tanh hôi vô cùng, chàng mới dám nhận định là máu thật, chàng không biết có phải lạt ma đó bị thương, máu ở vết thương nhỏ ra không? Chàng lại nghĩ sự ước đoán đó không có lý, vì một người võ công thượng thừa lúc bị thương thế nào cũng bẽ hết huyết đạo, không cho máu chảy ra nữa.

Chàng thấy hai mắt lạt ma đó lóng lánh đủ thấy y là một tay nội ngoại công đều cao siêu, thì y muốn bẽ huyết đạo không cho máu chảy ra là điều rất dễ. Như vậy, những máu đó không phải là máu từ người y chảy ra.

Nhưng, chàng lại thắc mắc hơn nữa, vì nếu máu của người khác dính vào cà sa của người nọ, trong lúc trời gió lạnh như thế này, thế nào cũng đông đặc lại rồi, làm gì có thể nhỏ giọt? Vân Nhạc nghĩ mãi cũng không hiểu nổi. Chàng lại thấy áo của lạt ma nọ có sáu bảy cái lỗ hồng, đó là tán tích của một trận đấu kịch liệt.

Trong thạch thất yên lặng như tờ, hai người đứng như hai tượng gỗ nhìn nhau, bốn mắt long lanh và hai người cũng đều nghe được tiếng đập của tim nhau nữa.

Không hiểu Cố Yến Văn đã ló đầu ra cái lỗ hồng từ bao giờ, thấy hai người nhìn nhau như vậy vội kinh hãi la lớn:

- Vân đại ca, vị đại sư kia chính là Kim Long Hộ Pháp Hồ Khắc Đồ đây, đại ca cứ hỏi đại sư thì biết được đường lối ra vào của thạch thất này ngay.

Hồ Khắc Đồ hai mắt đột nhiên lơ đãng, thở dài một tiếng rồi nói:

- Phải, cơ quan máy móc ra vào nhà tù này chỉ có năm đại thủ tọa chúng tôi mới biết rõ. Nhưng bây giờ chỉ còn một mình tôi, những người kia đều đã quy Tây phương cực lạc cả rồi. Trước đây giầy lát, bần tăng định rời khỏi chùa, nhưng bỗng nhớ đến cô nương là người tôi yêu quý nhất đời. Sau khi đại chiến không hiểu tại sao đầu óc tôi quay cuồng, không sao nhớ được chốt mở cánh cửa thạch thất này!

Nói xong, Hồ Khắc Đồ cứ đập tay vào đầu và tiếp:

- Tại sao thế? Tại sao ta lại thế này?

Lão trụ trì như cái xác không hồn, cứ đứng yên đó lẩm bẩm và than thở luôn mồm. Rồi lão lạt ma tựa như bóng ma, lướt ra ngoài cửa.

Cố Yến Văn sợ hãi la lớn:

- Mau đuổi theo, Vân đại ca. Trong người y còn có Ngưu Hoàng Thanh Tâm đơn đấy!

Vân Nhạc đang ngờ ngác nhìn Hồ Khắc Đồ, vì những giọt máu trong người lão lạt ma cứ nhỏ giọt... Hồ Khắc Đồ lại cứ lẩm bẩm nói những câu không sao hiểu được, chàng càng thắc mắc thêm. Đột nhiên chàng nghe Cố Yến Văn bảo đuổi theo lấy Ngưu Hoàng Thanh Tâm đơn, chàng không kịp nghĩ ngợi gì nữa, vội nhún mình một cái, đuổi theo ngay.

Bên ngoài tối đen hơn trước, chàng phải cố hết sức nhìn mới thấy được Hồ Khắc Đồ đã nhảy lên trên mái nhà, liền rảo bước đuổi theo. Hai người, một trước một sau chạy trên mái nhà nhanh như bay. Hồ Khắc Đồ chạy tới một nóc nhà, ngừng lại giầy lát rồi nhảy xuống, Vân Nhạc cũng nhảy theo.

Vân Nhạc định thần nhìn kỹ thấy chỗ mình là một sân rộng, trong sân có bảy tám mươi xác nằm ngổn ngang. Còn Hồ Khắc Đồ thì đang quanh quẩn trên những cái xác đó, thở ngắn than dài một hồi rồi lại cười cuồng loạn. Tiếng cười của lão lạt ma ai nghe cũng phải rùng mình sợ hãi. Hồ Khắc Đồ cười xong thì vừa thấy Vân Nhạc liền quát hỏi:

- Các hạ là ai, tại sao theo bần tăng mãi vậy?

Vân Nhạc đang kinh ngạc và hoài nghi vì tình cảnh trước mắt, bỗng thấy Hồ Khắc Đồ hỏi liền trả lời:

- Những xác này có phải chết bởi Lưu Vân Thất Thức của đại sư không?

Hồ Khắc Đồ thù người ra giầy lát rồi đáp:

- Cái gì? Lưu Vân Thất Thức hả? Ừ, Lưu Vân Thất Thức! Hơn phân nửa người chết vì Lưu Vân Thất Thức, phân nửa thì do bọn Đại lạt ma gây nên.

Vân Nhạc lại hỏi tiếp:

- Thế bọn Đại lạt ma của Ung Hòa Cung đâu?

Hồ Khắc Đồ bỗng nổi giận đáp:

- Vừa rồi bần tăng chẳng nói rồi là gì! Chúng đều chết bởi Lưu Vân Thất Thức của bần tăng.

Nói xong lão lạt ma quay mình định đi. Vân Nhạc vội kêu gọi:

- Đại sư...

Hồ Khắc Đồ từ từ quay lại, hai mắt lơ lơ nhìn chàng.

Lúc ấy mây đen đã bị gió thổi tan, ánh sáng mặt trăng chiếu thẳng xuống quảng trường. Tình cảnh trên mặt đất trông lại càng thảm khốc và rùng rợn.

Vân Nhạc ngẫm nghĩ giầy lát rồi nói:

- Tại hạ không dám cản trở đại sư rời khỏi nơi đây, chỉ cần đại sư cho biết cách mở cửa thạch thất và xin một viên Ngưu Hoàng Thanh Tâm đơn thôi.

Hai mắt đang lơ lơ bỗng sáng rực lên, Hồ Khắc Đồ khẽ cười một tiếng và hỏi:

- Ngưu Hoàng Thanh Tâm đơn phải không?

Nói đoạn lão lạt ma móc túi lấy ra một cái lọ nhỏ, ném cho Vân Nhạc và tiếp:

- Lấy hết đi.

Vân Nhạc đưa tay đón bắt, chàng lại nghe Hồ Khắc Đồ nói:

- Về việc cái chốt mở cửa thạch thất, lão tăng đã bảo không biết rồi, bây giờ các hạ còn hỏi lão tăng thì lão tăng phải biết hỏi ai đây?

Nói đoạn Hồ Khắc Đồ quay mình đi thẳng. Chỉ trong nháy mắt đã thấy mất dạng ở sau những cổ thụ.

Trên quảng trường chỉ còn mỗi Vân Nhạc đứng im tại đó. Chàng liếc những cái xác dưới đất dù chàng táo gan tới đâu cũng không dám nhìn lại lần thứ hai nữa. Những cái xác đó đa số mất đầu, óc và máu chảy khắp sân, đông lại như hồ đặc, tanh hôi khôn tả, trông thảm khốc vô cùng. Chàng liền quay mặt đi, giở khinh công nhảy lên nóc nhà, chạy về phía thạch thất, chỗ Cố Yến Văn bị giam cầm.

Chàng vừa đi vừa nghĩ thầm: "Có lẽ một nửa số xác là những người bị Hồ Khắc Đồ dùng Lưu Vân Thất Thức giết. Không hiểu thế võ Lưu Vân Thất Thức lợi hại đến thế nào, chỉ tiếc ta chưa được mục kích. Bằng không ta cũng có thể tham bác, lượm lặt một phần cái hay cái giỏi. Còn Hồ Khắc Đồ bị một chuồng rất lợi hại của địch nhân đánh vào đầu nên y mất một nửa trí khôn như vậy".

Chàng vừa nghĩ tới đó đã bước tới trước cửa thạch thất bèn lên vào bên trong, vừa đi vừa gọi:

- Yến Văn, Yến Văn...

Cố Yến Văn nghe tiếng chàng gọi, mừng rỡ vô cùng, ló đầu xuyên qua lỗ hổng và hỏi:

- Đại ca đã hỏi được cách mở cửa thạch thất chưa?

Vân Nhạc lắc đầu mấy cái, Cố cô nương tỏ vẻ lo âu hỏi nữa:

- Làm sao bây giờ?

Nói xong nước mắt nàng tuôn ròng.

Vân Nhạc thấy nàng sầu não liền lên tiếng khuyên:

- Em Yến Văn hãy cứ yên tâm. Thế nào ngu huynh cũng nghĩ được cách cứu em ra khỏi nơi này.

Lúc đó Cố Yến Văn mới chịu rút đầu vào trong. Vân Nhạc nghe tiếng dậm chân vọng ra và tiếng chửi mắng lia lịa.

Vân Nhạc ngẫm nghĩ giây lát liền ló đầu vào lỗ hổng phòng bên gọi:

- Thái Sơn chủ!

Không có tiếng trả lời. Chàng liền gọi thêm, đột nhiên có tiếng quát hỏi:

- Ai kêu ta như ma như quỷ vậy? Lão phu đã chết đâu mà kêu om sòm thế?

Vân Nhạc cười thâm vì Thái Phúc nóng tính. Chàng tiếp:

- Thái Sơn chủ đừng hiểu lầm, tại hạ được thuộc hạ Thái Sơn chủ vờ tới đây cứu Sơn chủ.

Nhưng Thái Phúc không trả lời gì cả. Lúc ấy, Cố Yến Văn lại lộ ra ngạc nhiên hỏi:

- Vân đại ca đang nói chuyện với ai thế?

Vân Nhạc vừa cười vừa xua tay. Đột nhiên trong phòng bên có tiếng quát tháo tiếp:

- Bằng hữu là ai?

Vân Nhạc nhún vai vừa cười vừa đáp:

- Tại hạ là Dư Vân.

Thái Phúc ở trong phòng ngẫm nghĩ giây lát tiếp:

- Dư Vân, có lẽ bằng hữu vẫn còn hậm hực việc ở Tấn Từ, định đến đây làm nhục lão phải không?

Vân Nhạc lớn tiếng cười và đáp:

- Tại hạ với Thái Sơn chủ không có thù oán chi cả, hà tất Sơn chủ phải nhớ mãi chuyện đó làm gì.

Trong phòng của Thái Phúc yên lặng như tờ, Vân Nhạc ló đầu qua lỗ hổng, không thấy gì cả vì bên trong tối đen như mực. Chàng lắc đầu trở lại chỗ Yến Văn gõ vào vách đá hai cái rồi lên tiếng hỏi:

- Em Yến Văn, thanh bảo kiếm Linh Quy của em có ở cạnh em không?

Cố Yến Văn đáp:

- Có anh ạ.

Vân Nhạc có vẻ bực tức nói:

- Thanh bảo kiếm Linh Quy này bén vô cùng, có thể chém sắt chặt đá. Tạo sao em không dùng nó phá cái lỗ này cho rộng thêm để chui ra?

Yến Văn vừa cười vừa đáp:

- Ừ, tại sao em không nghĩ ra nhỉ? Để bị giam giữ trong ba ngày rất uống.

Đoạn nàng rút kiếm ra phá lỗ hồng, chỉ trong giây lát lỗ hồng đó rộng ra. Cố Yến Văn thu kiếm lại nhảy ra bên ngoài. Nàng tỏ vẻ nhu mì vừa cười vừa nói:

- Có phải anh tưởng em không nghĩ đến cách dùng Linh Quy bảo kiếm này sao? Em sợ bảo kiếm bị sứt mẻ đấy chứ. Hơn nữa võ công của tên Hồ Khắc Đồ sao siêu lắm, nếu em không nhờ cổ Cửu Cung Chính Phản Âm Dương do anh dạy, thì đã bị tên ác tăng đó phá mất tiết trinh rồi.

Vân Nhạc nghe nói lớn tiếng cả cười, thuận tay lấy thanh bảo kiếm đi tới phòng bên phá rộng cái cửa nhỏ rồi cùng Yến Văn chui vào trong.

Nhờ ánh sáng của bảo kiếm tỏa ra, hai người thấy Thái Phúc đang nằm một xó, đầu đã bị đánh vỡ, mặt đầy những óc và máu, vai bị một sợi dây kẽm gai xuyên xương bả vai. Hai người thấy cảnh tượng đó, đứng yên lặng hồi lâu, Vân Nhạc thở dài rồi nói:

- Không ngờ ông già này tính tình lại cương liệt như vậy. Nghe nói anh đến cứu, y hồ thẹn không dám gặp mặt anh mới tự dùng chuông đập vỡ đầu chết. Nếu sớm biết như vậy, anh để bọn Trần Bách Thành đến cứu còn hơn.

Cố Yến Văn thấy thế cũng kinh hãi nói:

- Vân đại ca, chúng ta mau rời khỏi nơi này.

Đoạn nàng kéo Vân Nhạc chạy.

Hai người vừa ra khỏi thạch thất, nhảy lên trên nóc nhà đã nghe hai tiếng cười lạnh lạnh rùng rợn vô cùng liền quay đầu lại nhìn. Cách chỗ họ chừng ba trượng, có hai tăng nhân mặc áo xám, người gầy gò, đầu lồm xướng, gò má nhô lên đang sát cánh đứng nhìn. Dưới bóng tối hai tăng nhân ấy như hai con quỷ dạ xoa. Yến Văn sợ hãi, vội núp sau lưng Vân Nhạc.

Vân Nhạc vẫn cố gượng nén lòng tức giận, lên tiếng hỏi:

- Hai vị là ai, sao cứ theo dõi tại hạ như thế?

Hai tăng nhân gầy gò mặc áo xám đó, không nói năng gì, đồng thời giơ chuông ra nhắm ngực Vân Nhạc tấn công. Hai bên cách nhau những ba trượng mà thế công của hai nhà sư nọ, chỉ thoáng cái đã đến nơi, nhanh nhẹn vô cùng.

Vân Nhạc thấy thủ pháp của hai tăng nhân nọ, bề ngoài tầm thường nhưng bên trong rất huyền ảo, bất cứ tránh phương nào chàng cũng không thoát được bàn tay của chúng. Chàng tự tin với Huyền Thiên Thất Tinh Bộ Pháp của mình có thể thoát khỏi vòng vây của

địch, nhưng chàng sợ Yến Văn không chạy thoát được. Tình thế nguy cấp chàng đành phải giơ hai chưởng lên chống đỡ.

Thấy chưởng phong của Vân Nhạc mạnh như thoi sơn đảo hải, hai tầng nhân ấy kêu ủa một tiếng. Thân hình hơi cử động một chút thân hình đã lướt đến phía sau Vân Nhạc, thoáng cái đã mất dạng.

Vân Nhạc kinh hãi vô cùng, chỉ sợ Yến Văn bị chúng hạ độc thủ thôi, bèn vội tung mình quay về phía sau tìm kiếm, thì nghe tiếng Yến Văn quát tháo và hai tầng nhân nọ thì một chưởng định chop lấy mũi kiếm, còn một chưởng định chop lấy vai áo nàng.

- o O o -